

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 14ης Οκτωβρίου 1996 *

Στην υπόθεση T-137/96 R,

Valio Oy, εταιρία φινλανδικού δικαίου, με έδρα το Ελσίνκι, εκπροσωπούμενη από τον Francis Herbert και τον Daniel M. Tomasevic, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Carlos Zeyen 67, rue Ermesinde,

αιτούσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Xavier Lewis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως μιας «αποφάσεως» της Επιτροπής, που περιλαμβάνεται στο από 25 Ιουνίου 1996 έγγραφο προς τον μόνιμο αντιπρόσωπο της Δημοκρατίας της Φινλανδίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση το οποίο κοινοποιήθηκε στην αιτούσα από τον Εθνικό Οργανισμό Τροφίμων της Φινλανδίας, κατά το μέτρο που αφορά τα εμπορικά σήματα Voilevi και Voimariini,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο, πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Η εταιρία Valio Oy (στο εξής: Valio) παράγει σύνθετες λιπαρές ύλες τις οποίες διαθέτει στη φινλανδική αγορά με τα σήματα «Voimariini» και «Voilevi», τα οποία κατέθεσε, αντίστοιχα, το 1979 και το 1987 και τα οποία χρησιμοποιεί από τότε η εταιρία αυτή.
- 2 Την 1η Ιανουαρίου 1996 τέθηκε σε ισχύ ο κανονισμός (ΕΚ) 2991/94 του Συμβουλίου, της 5ης Δεκεμβρίου 1994, για τον καθορισμό των κανόνων για λιπαρές ύλες για επάλειψη (ΕΕ L 316, σ. 2, στο εξής: κανονισμός). Βασισμένος στο άρθρο 43 της Συνθήκης ΕΚ, ο κανονισμός αυτός θεσπίζει κανόνες σχετικά με τη διάθεση στο εμπόριο των στερεών λιπαρών ουσιών που προορίζονται για την ανθρώπινη διατροφή (βούτυρο, μαργαρίνη και σύνθετες λιπαρές ύλες). Κατά το προοίμιό του, ο κανονισμός αυτός αποσκοπεί στην αποφυγή της συγχύσεως του καταναλωτή, περιορίζοντας τη χρησιμοποίηση όρων όπως, ιδίως, «βούτυρο», «μαργαρίνη» ή «σύνθετη λιπαρή ύλη» σε ορισμένες κατηγορίες προϊόντων που έχουν σαφώς καθορισμένη σύνθεση και περιεκτικότητα σε λιπαρές ύλες.
- 3 Στο πλαίσιο αυτό, το άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού ορίζει, στο πρώτο εδάφιο, ότι οι ονομασίες πώλησεως για τα προϊόντα τα οποία αφορά ο κανονισμός είναι, κατ' αρχήν, εκείνες οι οποίες καθορίζονται στο παράρτημα του κανονισμού αυτού. Εξάλλου, προβλέπει, στο δεύτερο εδάφιο, ότι «οι ονομασίες πώλησης που περιέχονται στο παράρτημα χρησιμοποιούνται μόνο για τα προϊόντα τα οποία ορίζονται σ' αυτό».

- 4 Ειδικότερα, ο κανονισμός επιτρέπει τη χρησιμοποίηση της ονομασίας «βούτυρο» μόνο για τα προϊόντα, η περιεκτικότητα των οποίων σε γαλακτικές λιπαρές ύλες είναι ίση ή μεγαλύτερη του 80 %, ενώ οι ονομασίες «μαργαρίνη» και «σύνθετες λιπαρές ύλες» μπορούν να χρησιμοποιούνται, αντιστοίχως, μόνο για τα προϊόντα που λαμβάνονται από φυτικές ή/και ζωικές λιπαρές ύλες και για τα προϊόντα που λαμβάνονται από μίγμα φυτικών ή/και ζωικών λιπαρών υλών.
- 5 Εντούτοις, το τρίτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, του άρθρου 2, παράγραφος 2, διευκρινίζει ότι οι προαναφερθείσες διατάξεις δεν εφαρμόζονται «για τις ονομασίες προϊόντων των οποίων η ακριβής φύση είναι σαφής λόγω της παραδοσιακής χρήσης τους ή/και στην περίπτωση που οι ονομασίες χρησιμοποιούνται σαφώς για την περιγραφή μιας χαρακτηριστικής ιδιότητας του προϊόντος». Με το άρθρο 8 του ίδιου κανονισμού παρέχεται αρμοδιότητα στην Επιτροπή να ορίσει τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού με τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 30 του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 82), και στο άρθρο 38 του κανονισμού 136/66/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1966, περί δημιουργίας κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των λιπαρών ουσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/002, σ. 33). Βάσει του άρθρου 8, οι προαναφερθείσες λεπτομέρειες εφαρμογής μπορούν να περιλαμβάνουν, ιδίως, πίνακα των προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, βάσει των καταλόγων που διαβιβάζουν στην Επιτροπή τα κράτη μέλη.
- 6 Το άρθρο 10 του κανονισμού ορίζει ότι «κάθε κράτος μέλος καθορίζει τις πραγματικές κυρώσεις που επιβάλλονται σε περίπτωση παράβασης των διατάξεων του παρόντος κανονισμού και, ενδεχομένως, τα εθνικά μέτρα που αφορούν την εκτέλεσή του. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν σχετικά την Επιτροπή πριν από την 1η Ιανουαρίου 1997».
- 7 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι τα προϊόντα τα οποία πωλεί η Valio με τα σήματα «Voimariini» και «Voileini» δεν ικανοποιούν τα σχετικά με το βούτυρο κριτήρια που περιλαμβάνονται στον κανονισμό. Η συσκευασία τους περιλαμβάνει, εκτός από το σήμα, την προβλεπόμενη από τον κανονισμό ονομασία πωλήσεως, ήτοι, αντιστοίχως, «σύνθετη λιπαρή ύλη» και «ελαφριά σύνθετη λιπαρή ύλη», στα φινλανδικά «rasvaseos» και «rasvaseos 40», και αναφορά της συνθέσεως του προϊόντος, όπως προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας.

- 8 Η παρούσα διαφορά ανακύπτει από το γεγονός ότι τα εν λόγω σήματα που χρησιμοποιεί η Valio περιλαμβάνουν τη λέξη «βούτυρο». Πράγματι, στα φινλανδικά, η λέξη «Voi» σημαίνει «βούτυρο». Οι λέξεις «Voilevi» και «Voimariini» δεν έχουν καμία ιδιαίτερη σημασία.
- 9 Από τις παρατηρήσεις των διαδίκων προκύπτει ότι πραγματοποιήθηκαν μερικές κοινές συσκέψεις της επιτροπής διαχειρίσεως στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων και της επιτροπής διαχειρίσεως στον τομέα των λιπαρών ουσιών για να συζητηθεί, μεταξύ άλλων, η ερμηνεία και η εφαρμογή του κανονισμού. Κατά τη διάρκεια των συσκέψεων αυτών η Επιτροπή πληροφόρησε τους δημοσίους υπαλλήλους των κρατών μελών ότι και τα σήματα εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού. Τότε οι φινλανδικές αρχές ζήτησαν την άποψη της Επιτροπής όσον αφορά τη συμφωνία προς τις διατάξεις του κανονισμού διαφόρων φινλανδικών σημάτων, μεταξύ των οποίων τα σήματα «Voilevi» και «Voimariini».
- 10 Με έγγραφο που απέστειλε, στις 25 Ιουνίου 1996, στον μόνιμο αντιπρόσωπο της Δημοκρατίας της Φινλανδίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η Επιτροπή πληροφόρησε τον ως άνω αντιπρόσωπο, απαντώντας σε έγγραφό του της 5ης Μαρτίου 1996 και στις ερωτήσεις που είχαν υποβληθεί κατά την τελευταία σύσκεψη της επιτροπής διαχειρίσεως, ότι η διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού, που επιτρέπει τη χρησιμοποίηση ορισμένων ονομασιών πωλήσεως, όπως «βούτυρο» ή «μαργαρίνη», μόνο για προϊόντα των οποίων η σύνθεση είναι σύμφωνη προς όσα ορίζονται επακριβώς στο παράρτημα του κανονισμού, «έχει επίσης εφαρμογή για ορισμένα σήματα που περιλαμβάνουν τη λέξη βούτυρο, μαργαρίνη κ.λπ. και τα οποία έχουν κατατεθεί πριν από την έκδοση του κανονισμού. Τα σήματα αυτά δεν μπορούν πλέον να χρησιμοποιούνται. Η χρησιμοποίησή τους θα οδηγούσε σε πλήρη σύγχυση των καταναλωτών και θα παρείχε τη δυνατότητα να καταστρατηγηθούν οι διατάξεις του κανονισμού». Η Επιτροπή επισήμανε συμπερασματικά, ότι, όσον αφορά λόγω των προαναφερθέντων πραγματικών περιστατικών, «η χρησιμοποίηση των φινλανδικών σημάτων “Voilevi” και “Voimariini” [καθώς και τριών άλλων σημάτων που δεν ανήκουν στην αιτούσα] δεν είναι πλέον δυνατή».
- 11 Με έγγραφο της 22ας Αυγούστου 1996, που απευθυνόταν, μεταξύ άλλων, στην αιτούσα, στο οποίο επισυνήφθη το από 25 Ιουνίου 1996 προαναφερθέν έγγραφο της Επιτροπής, ο Εθνικός Οργανισμός Τροφίμων της Φινλανδίας ανέφερε, αφού υπενθύμισε ότι ο κανονισμός τέθηκε σε ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 1996, τα ακόλουθα:

«Υστερα από διαπραγματεύσεις με τον Εθνικό Οργανισμό Τροφίμων της Φινλανδίας, οι φινλανδικές βιομηχανικές επιχειρήσεις του τομέα των τροφίμων και των ποτών παρέσχαν πληροφοριακά στοιχεία όσον αφορά τις δυνατές μεταβατικές περιόδους για τις αλλαγές που αφορούν τις διευκρινίσεις σχετικά με τη σύνθεση και τη συσκευασία των εν λόγω προϊόντων (...). Τον Σεπτέμβριο ο Εθνικός Οργανισμός Τροφίμων της Φινλανδίας θα αποστέλλει στις αρμόδιες για τον έλεγχο των τροφίμων δημοτικές αρχές οδηγίες σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού.

Οι αλλαγές αφορούν επίσης τα σήματα προϊόντων που περιλαμβάνουν τη λέξη “βούτυρο”, τα οποία όμως, βάσει όσων ορίζονται στον κανονισμό, δεν είναι βούτυρο. Στις 25 Ιουνίου 1996, ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως VI της Ευρωπαϊκής Επιτροπής έλαβε θέση όσον αφορά ορισμένα φινλανδικά σήματα τα οποία, κατά την Επιτροπή, δεν πρέπει πλέον να χρησιμοποιούνται.

Ο Εθνικός Οργανισμός Τροφίμων της Φινλανδίας σας αποστέλλει, για πληροφόρησή σας, το έγγραφο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ζητώντας από τους παραγωγούς και τους εισαγωγείς να του αναφέρουν, πριν από το τέλος Οκτωβρίου 1996, τα ληφθέντα κατόπιν του εγγράφου αυτού μέτρα.»

12 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Σεπτεμβρίου 1996, η αιτούσα ζήτησε την ακύρωση της «αποφάσεως» που περιλαμβάνεται στο προαναφερθέν από 25 Ιουνίου 1996 έγγραφο της Επιτροπής προς τον μόνιμο αντιπρόσωπο της Δημοκρατίας της Φινλανδίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, καθόσον αφορά τα σήματα «Voilevi» και «Voimariini».

13 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Σεπτεμβρίου 1996, η αιτούσα ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 185 της Συνθήκης, αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως. Η Επιτροπή υπέβαλε τις γραπτές παρατηρήσεις της επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στις 20 Σεπτεμβρίου 1996. Οι διάδικοι ανέπτυξαν τις προφορικές παρατηρήσεις τους στις 27 Σεπτεμβρίου 1996. Κατά την ακρόαση αυτή, η αιτούσα ζήτησε επίσης την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

Σκεπτικό

- 14 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/EΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), και με την απόφαση 94/149/EΚΑΧ, ΕΚ του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 1994 (ΕΕ L 66, σ. 29), το Πρωτοδικείο μπορεί, εφόσον κρίνει ότι οι περιστάσεις το απαιτούν, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τη λήψη των αναγκαίων προσωρινών μέτρων.
- 15 Το άρθρο 104, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι αίτηση αναστολής εκτελέσεως είναι παραδεκτή μόνον αν ο αιτών προσέβαλε την πράξη αυτή με προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού ορίζει ότι οι αιτήσεις λήψεως προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Τα ζητούμενα μέτρα πρέπει να έχουν προσωρινό χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας (βλ. τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουνίου 1996, T-41/96 R, Bayer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-381, σκέψη 13).

Επί του ισχυρισμού ότι η προσφυγή της κύριας δίκης είναι προφανώς απαράδεκτη

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 16 Η αιτούσα διατείνεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το ζήτημα του παραδεκτού της κύριας δίκης δεν πρέπει να εξετάζεται στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων διότι άλλως προδικάζεται η απόφαση επί της κύριας υποθέσεως (βλ. τις διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 8ης Απριλίου 1987, 65/87 R, Pfizer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1691, και της 13ης Ιουλίου 1988, 160/88 R, FESA κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4121). Εν προκειμένω, με την προσφυγή της κύριας δίκης ζητείται η ακύρωση αποφάσεως που αφορά άμεσα και ατομικά την αιτούσα. Η προσφυγή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως προδήλως αβάσιμη, οπότε το ζήτημα του παραδεκτού δεν τίθεται στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

- 17 Η Επιτροπή επικαλείται το απαράδεκτο της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, με την αιτιολογία ότι η προσφυγή της κύριας δίκης είναι προφανώς απαράδεκτη. Ισχυρίζεται, πρώτον, ότι το εν λόγω έγγραφο δεν παράγει έννομα αποτελέσματα και, επομένως, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, κατά πάγια νομολογία (βλ., ιδίως, την απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ.2639). Πράγματι, το έγγραφο αυτό δεν αποτελεί μέτρο εκτελέσεως του κανονισμού· η εκτέλεση αυτή αποτελεί καθήκον των κρατών μελών. Αποτελεί απλώς απάντηση σε αίτημα το οποίο υπέβαλε μια εθνική διοίκηση στην Επιτροπή σχετικά με την εκ μέρους των υπηρεσιών της ερμηνεία του κανονισμού, στο πλαίσιο της συνεργασίας μεταξύ του εν λόγω κοινοτικού οργάνου και των εθνικών αρχών.
- 18 Δεύτερον, η Επιτροπή διατείνεται ότι τα έννομα αποτελέσματα που απορρέουν, κατά την αιτούσα, από το εν λόγω έγγραφο, ήτοι η απαγόρευση να διαθέτει στο εμπόριο τα προϊόντα της χρησιμοποιώντας τα σήματα που έχει καταθέσει, προκύπτουν από τον ίδιο τον κανονισμό. Όμως, έχει απορριστεί κάθε δικαίωμα ασκήσεως ευθείας προσφυγής κατά του κανονισμού.
- 19 Τρίτον, και αν ακόμη υποτεθεί ότι το εν λόγω έγγραφο αποτελεί δεσμευτική απόφαση, πράγμα που αρνείται η Επιτροπή, δεν αφορά άμεσα και ατομικά την αιτούσα. Πράγματι, το έγγραφο αυτό αναφέρεται σε όλα τα γνωστά στη Φινλανδία σήματα που περιλαμβάνουν τη φινλανδική λέξη «Voi», που σημαίνει «βούτυρο». Θα μπορούσε το πολύ να έχει ως αποτέλεσμα τη δέσμευση των φινλανδικών αρχών όσον αφορά την ερμηνεία του κανονισμού.
- 20 Κατά την ακρόαση των διαδίκων, η αιτούσα αντέκρουσε την επιχειρηματολογία της Επιτροπής. Διατείνεται ότι, και αν ακόμη γίνει δεκτό ότι το εν λόγω έγγραφο δεν αποτελεί απόφαση εκτελέσεως του κανονισμού αλλά πληροφοριακό έγγραφο σχετικά με την εφαρμογή του, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, το έγγραφο αυτό επεκτείνει στα κατατεθέντα σήματα την απαγόρευση που προβλέπει ο κανονισμός αυτός όσον αφορά ειδικά τις ονομασίες πωλήσεως. Υπερακοντίζει δηλαδή τον κανονισμό, οπότε το ζήτημα του παραδεκτού που προβάλλει η Επιτροπή συνδέεται με την ουσία, όπως και στην υπόθεση C-202/88, Γαλλία κατά Επιτροπής (απόφαση της 19ης Μαρτίου 1991, Συλλογή 1991, σ. I-1223· βλ. τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Tesouro σ. I-1239, σημείο 6). Εν προκειμένω, από την ανάγνωση του κανονισμού οι

ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις δεν θα μπορούσαν να φανταστούν ότι αυτός έχει επίσης εφαρμογή στα κατατεθειμένα σήματα. Επομένως, οι επιχειρήσεις αυτές δεν είχαν κανέναν λόγο να εξετάσουν τη δυνατότητα ασκήσεως ευθείας προσφυγής κατά του κανονισμού, εντός προθεσμίας δύο μηνών από της δημοσίευσής του. Επιπλέον, θα προσέκρουαν στη δυσχέρεια της αποδείξεως ότι ο κανονισμός αυτός τις αφορά άμεσα και ατομικά.

21 Ακόμη, σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, από το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο απηύθυναν οι φινλανδικές αρχές στην προσφεύγουσα στις 22 Αυγούστου 1996, προκύπτει σαφώς ότι οι αρχές αυτές θεώρησαν ότι δεσμεύονται από την απόφαση της Επιτροπής που περιλαμβάνεται στο επίδικο έγγραφο της 25ης Ιουνίου 1996. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ζήτησαν από τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις να παύσουν να χρησιμοποιούν ορισμένα κατατεθειμένα σήματα, τα οποία χρησιμοποιούσαν από πολλά έτη. Πιο συγκεκριμένα, απαντώντας σε ερώτηση του Προέδρου του Πρωτοδικείου σχετικά με τη διαδικασία εκτελέσεως του κανονισμού από τις φινλανδικές αρχές, η αιτούσα ανέφερε ότι δεν είχε ακόμη ληφθεί καμία επίσημη απόφαση, αλλά οι φινλανδικές αρχές είχαν ζητήσει από τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, με το από 22 Αυγούστου 1996 προαναφερθέν έγγραφό τους, να αναφέρουν ποια ήταν τα μέτρα τα οποία επρόκειτο να λάβουν, κατόπιν του εγγράφου της Επιτροπής της 25ης Ιουνίου 1996.

22 Στο πλαίσιο αυτό, η αιτούσα διατρέχει τον κίνδυνο να στερηθεί κάθε δικαστικής προστασίας αν η προσφυγή της κύριας δίκης κριθεί απαράδεκτη. Πράγματι, κατ' εφαρμογή της νομολογίας που προκύπτει από την απόφαση της 9ης Μαρτίου 1994, C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf (Συλλογή 1994, σ. I-833), η οποία έχει καταστεί πάγια, όπως προκύπτει από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Jacobs της 19ης Σεπτεμβρίου 1996 στην υπόθεση C-178/95, Wiljo (Συλλογή 1997, σ. 585), η αιτούσα διατρέχει τον κίνδυνο να μην μπορεί να επικαλεστεί τα δικαιώματά της ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων με την αιτιολογία ότι όφειλε να προσβάλει την απόφαση της Επιτροπής που περιλαμβάνεται στο επίδικο έγγραφο.

23 Εξάλλου, απαντώντας σε ερώτηση του Προέδρου του Πρωτοδικείου σχετικά με την εξουσία την οποία παρέχει στην Επιτροπή το άρθρο 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, και το άρθρο 8 του κανονισμού, να δέχεται δηλαδή παρέκκλιση, σε ορισμένες περιπτώσεις και κατά τη διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως, από την προβλεπόμενη στο δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού απαγόρευση, η αιτούσα δήλωσε ότι, κατά την άποψή της, η εν λόγω παρέκκλιση δεν μπορεί να ισχύσει για τα σήματα.

Η σχετική δυνατότητα προβλέφθηκε για τις ονομασίες πωλήσεως και προϋποθέτει ότι η επιχείρηση που ζητεί μια τέτοια παρέκκλιση γνωστοποιεί στην Επιτροπή επακριβώς τα χαρακτηριστικά και τη μέθοδο παρασκευής των οικείων προϊόντων, πράγμα το οποίο δεν δημιουργεί προβλήματα, δεδομένου ότι πρόκειται για γενικές ονομασίες πωλήσεως. Αντιθέτως, η διαδικασία αυτή δεν θεσπίστηκε για τα κατατεθειμένα σήματα, καθόσον δεν εξασφαλίζει την τήρηση του εμπορικού απορρήτου και του απορρήτου των μεθόδων παρασκευής.

- 24 Εντούτοις, η αιτούσα υπογράμμισε, πάντοτε κατά την ακρόαση, ότι η αποδοχή παρεκκλίσεως βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, δεν είναι το μόνο μέτρο το οποίο μπορεί να λάβει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 8, στο πλαίσιο της διαδικασίας της επιτροπής διαχειρίσεως. Όμως, από το ίδιο το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου προκύπτει ότι τούτο έχει ως αντικείμενο την «εφαρμογή του κανονισμού». Το έγγραφο αυτό της Επιτροπής δεν διαπραγματευόταν το ζήτημα αν μπορεί να γίνει δεκτή παρέκκλιση όσον αφορά τα σήματα που χρησιμοποιεί η αιτούσα. Περιοριζόταν, αντιθέτως, στο να αποκλείσει σαφώς κάθε δυνατότητα παρεκκλίσεως.
- 25 Κατά την ακρόαση, η Επιτροπή αμφισβήτησε τον ισχυρισμό της αιτούσας ότι το εν λόγω έγγραφο αποτελεί μέτρο ληφθέν βάσει του άρθρου 8 του κανονισμού.
- 26 Ερωτηθείσα από τον Πρόεδρο του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή διευκρίνισε επίσης ότι ο πίνακας των προϊόντων για τα οποία προβλέπεται παρέκκλιση βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, την οποία η ίδια μπορεί να δέχεται, δυνάμει του άρθρου 8 του κανονισμού, βάσει των πινάκων που της διαβιβάζουν τα κράτη μέλη, είναι ένας ενιαίος πίνακας, ο οποίος πρέπει να συνταχθεί κατόπιν εξετάσεως του συνόλου των πινάκων που της κοινοποιούν τα κράτη μέλη. Η Επιτροπή έλαβε το σύνολο των συνταχθέντων από τα κράτη μέλη πινάκων, περιλαμβανομένου του πίνακα που απέστειλαν οι φινλανδικές αρχές, στον οποίο δεν περιλαμβάνονταν τα σήματα «Voilevi» και «Voimariini». Επί του παρόντος, η Επιτροπή αποπερατώνει το αρχικό σχέδιο πίνακα που θα υποβάλει στην επιτροπή διαχειρίσεως.

Εκτίμηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή

- 27 Κατά πάγια νομολογία, το ζήτημα του παραδεκτού της κύριας προσφυγής δεν πρέπει, κατ' αρχήν, να εξετάζεται στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων. Το ζήτημα αυτό πρέπει να εξετάζεται κατά την εκδίκαση της κύριας προσφυγής, εκτός της περιπτώσεως όπου αυτή φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, προδήλως απαράδεκτη, διότι άλλως προδικάζεται η απόφαση του Πρωτοδικείου επί της κύριας προσφυγής (βλ. τη διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 27ης Ιουνίου 1991, C-117/91 R, Bosman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-3353, σκέψη 7, και, ως πλέον πρόσφατη, τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 26ης Αυγούστου 1996, T-75/96 R, Söktas κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-859, σκέψη 16).
- 28 Εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως και των ισχυρισμών των διαδίκων, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων οφείλει να εξακριβώσει αν το αίτημα της κύριας δίκης, με την οποία ζητείται η ακύρωση της «αποφάσεως» που περιλαμβάνεται στο από 25 Ιουνίου 1996 έγγραφο της Επιτροπής, πρέπει να θεωρηθεί εκ πρώτης όψεως ως προδήλως απαράδεκτο.
- 29 Ειδικότερα, πρέπει να εξεταστεί η νομική φύση του επίδικου εγγράφου. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, το έγγραφο αυτό μπορεί να θεωρηθεί ως προσβλητή βάση του άρθρου 173 της Συνθήκης πράξη μόνον εφόσον μπορεί να παραγάγει έννομα αποτελέσματα, πράγμα το οποίο αρνείται η Επιτροπή (βλ., ιδίως, την απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, καθώς και τις διατάξεις του Δικαστηρίου της 8ης Μαρτίου 1991, C-66/91 και C-66/91 R, Emerald Meats κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-1143, σκέψη 26, και του Πρωτοδικείου της 21ης Οκτωβρίου 1993, T-492/93 και T-492/93 R, Nutral κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1023, σκέψη 24).
- 30 Προς τούτο, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, σύμφωνα με το κοινοτικό θεσμικό σύστημα και τους κανόνες που διέπουν τις σχέσεις μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών, στα κράτη αυτά εναπόκειται, ελλείψει αντίθετης διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, να διασφαλίζουν στο έδαφός τους την εκτέ-

λεση των κοινοτικών κανονιστικών ρυθμίσεων, ιδίως στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 1987, 89/86 και 91/86, l'Étoile commerciale και CNTA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3005, σκέψη 11).

- 31 Συναφώς, προκύπτει σαφώς από τον κανονισμό ότι αυτός παρέχει με το άρθρο 8 αρμοδιότητα στην Επιτροπή να ορίσει, κατά τη διαδικασία της επιτροπής διαχείρισης, τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού. Έτσι, το καθού κοινοτικό όργανο είναι αποκλειστικώς αρμόδιο για τη σύνταξη του πίνακα των προϊόντων του άρθρου 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, για τα οποία δεν έχει εφαρμογή η απαγόρευση χρησιμοποίησης ορισμένων ονομασιών πωλήσεως, και για τον καθορισμό των διαφόρων τεχνικών λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού.
- 32 Σε αντίθεση με τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής τους, η εκτέλεση των διατάξεων του κανονισμού και, ιδίως, της απαγορεύσεως χρησιμοποίησης των ονομασιών πωλήσεως που επιτρέπονται μόνο για τα προϊόντα που ικανοποιούν τις προβλεπόμενες στο παράρτημα του κανονισμού σχετικές απαιτήσεις υπάγεται στην αποκλειστική αρμοδιότητα των κρατών μελών. Η αρμοδιότητα αυτή των κρατών μελών προς έκδοση όχι μόνον ατομικών αποφάσεων εκτελέσεως του κανονισμού αλλά και γενικών μέτρων εκτελέσεως επιβεβαιώνεται από το άρθρο 10 του κανονισμού, βάσει του οποίου «κάθε κράτος μέλος καθορίζει τις πραγματικές κυρώσεις που επιβάλλονται σε περίπτωση παράβασης των διατάξεων του παρόντος κανονισμού και, ενδεχομένως, τα εθνικά μέτρα που αφορούν την εκτέλεσή του. Τα κράτη μέλη ενημερώνουν σχετικά την Επιτροπή πριν από την 1η Ιανουαρίου 1997».
- 33 Σ' αυτό το νομικό πλαίσιο πρέπει να εξεταστεί αν το προσβαλλόμενο έγγραφο μπορεί να θεωρηθεί, κατά την οικονομία του κανονισμού, εκ πρώτης όψεως, ως απόφαση της Επιτροπής κατ' εφαρμογή του άρθρου 8 του κανονισμού, όπως προτείνει η αιτούσα, ή, αντιθέτως, αν πρόκειται, εκ πρώτης όψεως, για μια απλή μη δεσμευτική γνώμη, ως προς την ερμηνεία του κανονισμού, την οποία διατύπωσε η Επιτροπή κατόπιν αιτήματος των αρμόδιων εθνικών αρχών, στο πλαίσιο της συνεργασίας τους, σύμφωνα με το άρθρο 5 της Συνθήκης.

- 34 Εν προκειμένω, το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν φαίνεται ότι αποτελεί απόφαση της Επιτροπής κατά την έννοια του άρθρου 8 του κανονισμού, ούτε βάσει του περιεχομένου του ούτε βάσει της μορφής του ούτε βάσει του γενικού πλαισίου στο οποίο αυτό εντάσσεται. Πράγματι, το έγγραφο αυτό αναφέρει ρητά ότι έχει ως αντικείμενο την πληροφόρηση του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους, κατόπιν δικού του αιτήματος, με σκοπό την εφαρμογή του κανονισμού. Ειδικότερα, σκοπός του είναι η ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, που ορίζει ότι «οι ονομασίες πώλησης που περιέχονται στο παράρτημα χρησιμοποιούνται μόνο για τα προϊόντα τα οποία ορίζονται σ' αυτό». Το έγγραφο αυτό διευκρινίζει συναφώς ότι η εν λόγω διάταξη έχει επίσης εφαρμογή σε ορισμένα σήματα που περιλαμβάνουν, για παράδειγμα, τη λέξη «βούτυρο». Αναφέρει δε συμπερασματικά ότι τα φινλανδικά σήματα «Voilevi» και «Voimariini» δεν μπορούν πλέον να χρησιμοποιούνται.
- 35 Το προαναφερθέν έγγραφο της Επιτροπής, το οποίο απευθυνόταν στον μόνιμο αντιπρόσωπο της Δημοκρατίας της Φινλανδίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αφορά, επομένως, εκ πρώτης όψεως, αποκλειστικά την ερμηνεία της διατάξεως του κανονισμού που απαγορεύει τη χρησιμοποίηση ορισμένων ονομασιών πωλήσεως για άλλα προϊόντα εκτός από εκείνα για τα οποία αυτές χρησιμοποιούνται αποκλειστικά ενόψει της εκτέλεσής της εν λόγω διατάξεως, με την οποία είναι επιφορτισμένο αποκλειστικά το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος, όπως επιβεβαιώνεται ρητά από το άρθρο 10 του κανονισμού. Εξάλλου, όπως δέχθηκε η ίδια η αιτούσα κατά την ακρόαση, το έγγραφο αυτό δεν πραγματεύεται το ζήτημα αν για τη χρησιμοποίηση των όρων «Voilevi» και «Voimariini» για τη διάθεση στο εμπόριο σύνθετων λιπαρών υλών μπορεί να ισχύσει παρέκκλιση από την προαναφερθείσα απαγόρευση, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού. Συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση που συνδέεται με την εκ μέρους της Επιτροπής και κατά τη διαδικασία του άρθρου 8 του κανονισμού κατάρτιση του πίνακα των προϊόντων τα οποία αφορά η διάταξη αυτή. Ακόμη, δεν αφορά τον προσδιορισμό των τεχνικών λεπτομερειών εφαρμογής του κανονισμού, για τις οποίες το εν λόγω άρθρο 8 παρέχει επίσης αρμοδιότητα στην Επιτροπή.
- 36 Εφόσον όμως η εκτέλεση της διατάξεως του κανονισμού, ως προς την ερμηνεία του οποίου η Επιτροπή εκφράζει την άποψή της με το προσβαλλόμενο έγγραφο, εναπόκειται στα κράτη μέλη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 10 του κανονισμού, η Επιτροπή δεν έχει καμία αρμοδιότητα προς λήψη αποφάσεως ως προς την ερμηνεία τους. Επομένως, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή απλώς εξέφρασε, με το προσβαλλόμενο έγγραφο, άποψη η οποία δεν δεσμεύει τις αρμόδιες εθνικές αρχές και δεν επηρεάζει τη νομική κατάσταση της αιτούσας (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Μαρτίου 1980, 133/79, Sucrimex και Westzucker κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/I, σ. 659, σκέψη 16, και την προαναφερθείσα διάταξη Nutral κατά Επιτροπής, σκέψεις 25 έως 29).

- 37 Κατά συνέπεια, το προσβαλλόμενο έγγραφο δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση ικανή να επηρεάσει την έννομη κατάσταση της αιτούσας.
- 38 Δεδομένου ότι εναπόκειται στις αρμόδιες εθνικές αρχές να λάβουν τις αποφάσεις εκτελέσεως του κανονισμού και ιδίως της απαγορεύσεως που θεσπίζει το άρθρο 2, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, θα εναπόκειται στην αιτούσα, αν οι εθνικές αρχές δεχθούν τη μη δεσμευτική ερμηνεία που προτείνει η Επιτροπή με το προσβαλλόμενο έγγραφο, να χρησιμοποιήσει, όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή, τα μέσα έννομης προστασίας που της παρέχει το εθνικό δίκαιο για να αμφισβητήσει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων τα ληφθέντα έναντί της μέτρα.
- 39 Με την ευκαιρία αυτή το εθνικό δικαστήριο θα μπορέσει να υποβάλει ενδεχομένως στο Δικαστήριο ερώτημα ως προς την ερμηνεία ή το κύρος του κανονισμού.
- 40 Από την άποψη αυτή, πράγματι, η παρούσα υπόθεση διαφέρει από την προαναφερθείσα υπόθεση TWD Textilwerke Deggendorf, την οποία επικαλέστηκε η αιτούσα κατά την ακρόαση. Σε αντίθεση με αυτή την τελευταία υπόθεση, στην παρούσα περίπτωση η Επιτροπή δεν έχει λάβει καμία απόφαση εκτελέσεως της προβλεπόμενης από το άρθρο 2, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού απαγορεύσεως — καθόσον δεν έχει σχετική αρμοδιότητα — όσον αφορά τα επίδικα σήματα της αιτούσας. Υπό τις συνθήκες αυτές, τα μέτρα εκτελέσεως της εν λόγω διατάξεως του κανονισμού δεν υπόκεινται στον άμεσο έλεγχο του κοινοτικού δικαστή, διότι εναπόκειται στο αρμόδιο εθνικό δικαστήριο να ελέγξει το κύρος των εθνικών μέτρων εκτελέσεως του κανονισμού (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, T-271/94, Branco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-749, σκέψη 53).
- 41 Ενόψει του συνόλου των προηγούμενων σκέψεων, η προσφυγή της κύριας δίκης, με την οποία ζητείται η ακύρωση του από 25 Ιουνίου 1996 εγγράφου της Επιτροπής, εμφανίζεται, εκ πρώτης όψεως, ως προδήλως απαράδεκτη, ελλείψει πράξεως δεκτικής προσβολής, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης.

- 42 Επομένως, και η παρούσα αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 14 Οκτωβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio